

Arrest

nr. 158 816 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X (alias X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) alsook van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 1 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van vier jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker verklaart op 17 december 1996 in België te zijn aangekomen en dient op 19 december 1996 een asielaanvraag in, dit onder de identiteit van F. D., van Oekraïense nationaliteit.

Op 7 januari 1997 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 juli 1998 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Bij arrest nr. 80.450 van 8 februari 2002 verwerpt de Raad van State het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 16 februari 1999 dient de verzoeker een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf in met toepassing van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 januari 2000 dient de verzoeker een aanvraag in tot regularisatie met toepassing van de wet van 22 december 1999. Verzoekers aanvraag wordt ingewilligd en hij verkrijgt een verblijfsrecht van onbeperkte duur, doch dit nog steeds onder de identiteit van F. D..

Op 26 februari 2010 dient de verzoeker een verzoek tot identiteitswijziging in, waarbij hij een paspoort voorlegt en beweert K. O. te zijn, van Georgische nationaliteit.

Op 9 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om verzoekers verblijfsrecht in te trekken en hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoeker dient tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), beroep dat wordt verworpen bij arrest nr. 75.346 van 17 februari 2012. Het cassatieberoep dat de verzoeker tegen dit arrest indiende bij de Raad van State wordt verworpen met een arrest nr. 222.626 van 26 februari 2013.

Op 1 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden akte, zij werd aan de verzoeker onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 1 augustus 2015 en is als volgt gemotiveerd:

"Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: F(...)

voornaam: D(...)

geboortedatum: (...) 1979

geboorteplaats: Kiev

nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS: K(...) O(...) (...)1975°

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1 :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 27:

■ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam en gebruikt ervan.
PV nr BG.55.F0.052913/2015 van de politie van Blankenberge.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 09.05.2011.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 09.05.2011

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Oekraïne geen schending van artikel 3 van het EVRM in.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder verblijfsvergunning. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam en gebruikt ervan .
PV nr BG.55.F0.052913/2015 van de politie van Blankenberge*

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 09.05.2011. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 24/01/2000 heeft de betrokkene een aanvraag tot regularisatie ingediend in toepassing van de wet van 22/12/1999. Deze werd ingewilligd door de Minister en hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De betrokkene verkreeg zijn regularisatie op basis van integratie (art. 2.4 van de wet van 22/12/1999).

Slechts op 26/02/2010 ontvingen wij een schrijven van de stad Antwerpen met de vraag om een identiteitswijziging. De betrokkene legt een paspoort voor en zou nu O(...) K(...) heten en van Georgische nationaliteit zijn. Door dit paspoort bezit de Dienst Vreemdelingenzaken over onomstotelijke bewijzen dat de betrokkene een valse identiteit heeft gebruikt gedurende jaren.

De betrokkene heeft dus moedwillig de Belgische Staat misleid door het aannemen van een valse identiteit en ook valse stukken gebruikt om deze identiteit te bewijzen. Immers, zijn integratie is te wijten aan het frauduleus gedrag van de betrokkene. Na het afsluiten van zijn asielprocedure, heeft de betrokkene steeds beweert dat hij onmogelijk kon terugkeren naar zijn land van herkomst (cf eerste regularisatieaanvraag van 1999). Hij zou er niet kunnen terugkeren omdat hij niet erkend werd als

staatsburger aldaar en dat hij geen enkel document bezat van dit land. Hetgeen nu logisch lijkt, gezien na 14 jaar onder een valse identiteit de betrokkene geen Oekraïner is, maar Georgier. Door het aannemen van een valse nationaliteit kon de betrokkene niet terugkeren naar dit respectievelijke land. Zo kon de betrokkene zich verder integreren in België en op die basis ook een verblijf bekomen.. Zijn integratie is dus te wijten aan het in stand houden van een valse nationaliteit. Op 31.07.2015, werd de betrokkene geïntercepteerd door de politie van Blankenberge. Hij legt een georgische paspoort voor onder de naam K(...) O(...) 27.06.1975°.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam en gebruikt ervan.
PV nr BG.55.F0.052913/2015 van de politie van Blankenberge.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 09.05.2011

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene gebruikte valse een identiteitsdocument(en) op naam van K(...) O(...)i 27.06.1975°.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 09.05.2011.

Op 24/01/2000 heeft de betrokkene een aanvraag tot regularisatie ingediend in toepassing van de wet van 22/12/1999. Deze werd ingewilligd door de Minister en hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De betrokkene verkreeg zijn regularisatie op basis van integratie (art. 2.4 van de wet van 22/12/1999).“

Nog op 1 augustus 2015 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van vier jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 1 augustus 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):
naam: F(...)
voornaam: D(...)
geboortedatum: (...)1979
geboorteplaats: Kiev
nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS: K(...) O(...) (...)1975°

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.08.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 09.05.2011.

Betrokkene is op 31/07/2015 heterdaad betrapt voor gebruik aanmatiging naam en gebruik ervan .
PV nr BG.55.F0.052913/2015 van de politie van Blankenberghe.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 09.05.2011

Het is daarom dat een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier/vijf jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden
- de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

De betrokkene is naar België gekomen als kandidaat vluchteling op 19/12/1996. Hij was in het bezit van een kopij van een geboorteakte en verklaarde F(...) D(...) te heten, geboren op (...)1979 en van Oekraïense nationaliteit te zijn. De asielaanvraag werd op 31/07/1998 definitief verworpen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen.

Op 24/01/2000 heeft de betrokkene een aanvraag tot regularisatie ingediend in toepassing van de wet van 22/12/1999. Deze werd ingewilligd door de Minister en hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De betrokkene verkreeg zijn regularisatie op basis van integratie (art. 2.4 van de wet van 22/12/1999).

Slechts op 26/02/2010 ontvingen wij een schrijven van de stad Antwerpen met de vraag om een identiteitswijziging. De betrokkene legt een paspoort voor en zou nu O(...) K(...) heten en van Georgische nationaliteit zijn. Door dit paspoort bezit de Dienst Vreemdelingenzaken over onomstotelijke bewijzen dat de betrokkene een valse identiteit heeft gebruikt gedurende jaren. De betrokkene heeft dus moedwillig de Belgische Staat misleid door het aannemen van een valse identiteit en ook valse stukken gebruikt om deze identiteit te bewijzen. Immers, zijn integratie is te wijten aan het frauduleus gedrag van de betrokkene. Na het afsluiten van zijn asielpprocedure, heeft de betrokkene steeds beweert dat hij onmogelijk kon terugkeren naar zijn land van herkomst (cf eerste regularisatieaanvraag van 1999). Hij zou er niet kunnen terugkeren omdat hij niet erkend werd als staatsburger aldaar en dat hij geen enkel document bezat van dit land. Hetgeen nu logisch lijkt, gezien na 14 jaar onder een valse identiteit de betrokkene geen Oekraïner is, maar Georgier. Door het aannemen van een valse nationaliteit kon de betrokkene niet terugkeren naar dit respectievelijke land. Zo kon de betrokkene zich verder integreren in België en op die basis ook een verblijf bekomen.. Zijn integratie is dus te wijten aan het in stand houden van een valse nationaliteit.

Op 31.07.2015 werd betrokkene door de politie van Blankenberge aangehouden. Hij legt een Georgische paspoort voor onder de naam van K(...) O(...) (...)1975°.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

Op 13 augustus 2015 wordt de verzoeker gerepatrieerd naar Georgië.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker een aantal aanbevelingsbrieven neer. Het is echter volstrekt onduidelijk, en het wordt ter terechtzitting niet in het minst toegelicht, wat de verzoeker wenst te bekomen middels deze stukken.

In elk geval dient te worden opgemerkt dat noch de vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorzien procedurestuk betreffen en gelet op de rechten van de verdediging, dienen zij uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de eerste bestreden akte

3.1. In zoverre de verzoeker de nietigverklaring vordert van de maatregel tot vrijheidsberoving die in de eerste bestreden akte (bijlage 13septies) vervat zit, merkt de Raad op dat tegen een dergelijke vrijheidsberovende maatregel overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De Raad is zonder rechtsmacht wat de beslissing tot vasthouding van 1 augustus 2015 betreft. Het beroep is op dit punt onontvankelijk.

3.2. Wat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van verweerder het vereiste belang bij het door haar ingediende annulatieberoep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend middels een bijlage 13septies.

Voormeld belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot schorsing /nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13.08.2015 zonder verzet is vertrokken naar Georgië. Aldus heeft het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) volledige uitvoering verkregen en is deze beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen.

Zodoende kan enkel worden vastgesteld dat verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar annulatieberoep (zie ook R.v.V. nr. 42.279 van 26 april 2010).

Volledigheidshalve merkt de verweerder nog op dat een onrechtstreeks belang, zo bv. gekoppeld aan een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter, geen belang is dat verbonden is aan de

nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden beslissingen uit de rechtsorde maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren (RvS 18 april 2005, nr. 143.292).

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk, bij gebreke aan een actueel belang, in de mate dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)."

Artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van diezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de hen bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528). De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 13 augustus 2015, met diens uitdrukkelijke toestemming, werd teruggebracht naar Tbilisi, Georgië. De vraag rijst dan ook welk concreet voordeel de verzoeker thans nog kan halen uit de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Ter terechtzitting werd gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten. De advocaat van de verzoeker stelt dat er geen actueel belang meer is met betrekking tot de eerste bestreden beslissing.

De Raad merkt samen met de verweerder op dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende terugleiding naar de grens hun volledige uitvoering hebben gekregen doordat de verzoeker op 13 augustus 2015 werd teruggebracht naar Georgië. De genoemde beslissingen zijn zodoende uit het rechtsverkeer verdwenen en de verzoeker toont niet aan dat een nietigverklaring van deze beslissingen hem thans nog tot voordeel kan strekken.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoeker geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.3. Het beroep is derhalve onontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden akte.

De middelen die tegen deze akte worden aangevoerd, kunnen derhalve niet worden onderzocht. Enkel de middelen waarvan duidelijk is dat zij betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing, hierna 'de bestreden beslissing' genoemd, worden aan een onderzoek ten gronde onderworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het hoorrecht”, van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.1.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat de bestreden beslissingen als naam vermelden ‘FAIN David’, geboren op 27/06/1979, met als nationaliteit ‘Oekraïne’. De bijlage 13 sexies vermeldt als OV nummer ‘4595733’. Dit OV nummer komt overeen met het OV nummer vermeld op de bijlage 13 septies die verzoeker eveneens mocht ontvangen op 1 augustus 2015 die als naam vermeldt ‘FAIN David’ en bovendien vermeldt: ‘in voorkomend geval, ALIAS: K(...) O(...) 27/06/1975’.

Via het OV nummer vermeld op de bijlage 13 sexies is de bijlage 13 sexies alsmede te linken aan verzoeker.

Zoals reeds aangegeven is verzoeker, de heer K(...) O(...), geboren te Tbilisi, Georgië op 27 juni 1975, met de Georgische nationaliteit en in het bezit van een internationaal paspoort geldig tot april 2018. (stuk 2)

De heer F(...) D(...) is geenszins verzoeker. Zoals hogerop bij uiteenzetting van de feiten werd vermeld verzoeker heeft reeds in 2010 aan de dienst Vreemdelingenzaken zijn echte identiteit gemeld. Sindsdien heeft verzoeker nooit gebruik gemaakt van de naam F(...) D(...). Bij de politiecontrole te Blankenberge op 31/07/2015 heeft verzoeker als enig identiteitsdocument zijn internationale paspoort aangetoond waarin de naam K(...) O(...) is vermeld.

Verzoeker begrijpt niet waarom de bijlage 13 vermeldt dat zijn naam ‘K(...) O(...)’ als alias aangeduid wordt, nu verzoeker wel degelijk ‘K(...) O(...)’ heet!

Verzoeker kan zijn naam alsmede aantonen aan de hand van de volgende documenten:

- *Zijn internationaal paspoort afgeleverd door de Georgische autoriteiten geldig tot april 2018 (stuk 2);*
- *Kopie van zijn rijbewijs afgeleverd door de Georgische autoriteiten op 14/01/2015 (stuk 5);*
- *Kopie van zijn nationale ID afgeleverd door Georgische autoriteiten d.d. 13/01/2015 (stuk 6).*

De bijlage 13 septies vermeldt dat verzoeker een valse identiteit opgeeft wat totaal onbegrijpbaar is voor verzoeker. De bijlage 13 sexies vermeldt dan weer niets over deze vermeende valse identiteit, maar de verwerende partij geeft dan weer een bijlage 13 sexies af aan verzoeker op een naam die helemaal niet verzoeker is?? Bij zijn aanhouding door de politie van Blankenberge dd. 31/07/2015 heeft verzoeker immers ter identificatie zijn Georgisch internationaal paspoort aangetoond waarop duidelijk zijn naam als K(...) O(...) staat vermeld.

Verzoeker is de heer K(...) O(...), geboren te Tbilisi, Georgië op 27 juni 1975, met de Georgische nationaliteit, in het bezit van een internationaal reis paspoort afgeleverd door Georgische autoriteiten geldig tot april 2018.

2.1.2.

De bestreden beslissing (13 sexies) verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, 2° Vreemdelingenwet en laat uitschijnen dat de verwerende partij verplicht is om een inreisverbod van vier jaar op te leggen.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, 2° Vreemdelingen luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;” (eigen onderlijning)*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*

Verzoeker is van mening dat de materiële motiveringsplicht geschonden is, alsmede artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen is omdat het inreisverbod gepaard gaat met een maximale termijn van 4 jaar zonder dat dit verduidelijkt wordt. Er wordt in casu een inreisverbod van de maximale termijn van vier jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, m.n. het feit dat verzoeker reeds meerdere jaren als religieus persoon actief is binnen de Georgische gemeenschap in België. Door de opgelegde inreisverbod kan hij niet langer zijn functie als priester uitoefenen.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld ‘door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval wat in casu niet gebeurd is.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou vereist zijn. (RvS 18 december 2013, nr. 225 872 – RvV 19 februari 2014, nr. 119 120).

De bestreden beslissing meent dat er een risico op onderduiken bestaat. Alsmede voormeld argument is zeer vreemd aangezien zoals reeds hiervoor gemeld, verzoeker:

- houder is van een internationaal paspoort afgeleverd door de Georgische autoriteiten geldig tot april 2018;*
- tussen 2008 en 2015 reeds verschillende keren een schengenvisum bekomen en naar België afgereisd (stuk 7).*

Verzoeker stelt zich de vraag waar incasu het risico op onderduiken bestaat?

Voor een begrip van de term ‘risico op onderduiken’ verwijst verzoeker naar artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

‘risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;’

Hierbij wordt verwezen naar het feit dat verzoeker sinds 2008 tussen België en Georgië regelmatig reist (stuk 7).

Er is alsmede in casu geen actueel en reëel risico dat verzoeker zich zou onttrekken aan de autoriteiten.

2.1.3.

Bovendien wenst verzoeker te verwijzen naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en van artikel 8 EVRM.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*

- *de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*"

In casu werd verzoeker niet gehoord door de verwerende partij voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel werd genomen. Indien verzoeker wel gehoord was door de verwerende partij alvorens de beslissing werd genomen, kon hij de verwerende partij toelichten dat de naam vermeld in de bijlage 13 sexies om een vergissing gaat en dat er geen risico op onderduiken bestaat en deze info had tot een geheel andere beslissing kunnen leiden.

In casu is er sprake van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod had kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-38/13 PPU, MG e.a., ro. 40)

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissingen schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout, het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en het hoorrecht; schending van artikel 7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Bijgevolg is dit middel ernstig."

4.1. De verzoeker voert in de eerste plaats een uitgebreid betoog omtrent het feit dat op de bestreden beslissing zijn echte naam als 'alias' wordt aangegeven terwijl de door hem vóór 2010 gebruikte identiteit als werkelijk naam wordt vermeld.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker deze kritiek op geen enkele wijze linkt aan één van de in het middel opgesomde schendingen en hij ook geenszins aanduidt in hoeverre deze beweerde naamsverwisseling de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang zou brengen, merkt de Raad op dat de verzoeker erkent dat het O.V. nummer dat gehanteerd wordt aan hem kan worden gelinkt en dat hij tevens bevestigt K. O., van Georgische nationaliteit, te zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom twee identiteiten op de bestreden beslissing worden vermeld:

"De betrokkene is naar België gekomen als kandidaat vluchteling op 19/12/1996. Hij was in het bezit van een kopij van een geboorteakte en verklaarde F(...) D(...) te heten, geboren op (...)1979 en van Oekraïense nationaliteit te zijn. De asielaanvraag werd op 31/07/1998 definitief verworpen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen.

Op 24/01/2000 heeft de betrokkene een aanvraag tot regularisatie ingediend in toepassing van de wet van 22/12/1999. Deze werd ingewilligd door de Minister en hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De betrokkene verkreeg zijn regularisatie op basis van integratie (art. 2.4 van de wet van 22/12/1999).

Slechts op 26/02/2010 ontvingen wij een schrijven van de stad Antwerpen met de vraag om een identiteitswijziging. De betrokkene legt een paspoort voor en zou nu O(...) K(...) heten en van Georgische nationaliteit zijn. Door dit paspoort bezit de Dienst Vreemdelingenzaken over onomstotelijke bewijzen dat de betrokkene een valse identiteit heeft gebruikt gedurende jaren."

De verzoeker betwist noch weerlegt deze vaststellingen. Het is dan ook aan de verzoeker, die in eerste instantie een valse identiteit en nationaliteit aannam, zelf te wijten dat hij bij de diensten van de verweerder gekend is onder twee verschillende identiteiten. Nu beide identiteiten op de bestreden beslissing worden vermeld, bestaat er geen twijfel over dat de verzoeker de adressaat is van deze beslissing.

Er dient overigens op te worden gewezen dat vermeldingen als de naam en de nationaliteit van de betrokken vreemdelingen, geenszins betrekking hebben op de materiële en juridische grondslag van de bestreden beslissing. Deze vermeldingen vitiëren de bestreden beslissing dan ook niet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de kritiek van de verzoeker, voor zover hij er al een geoorloofd belang bij zou hebben gelet op de niet betwiste identiteitsfraude die hij heeft gepleegd, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4.2. De Raad wijst er voorts op dat artikel 74/11, §1 als volgt bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Waar de verzoeker stelt dat geen motivering wordt geboden waarom een inreisverbod met de maximale duur wordt opgelegd, mist zijn kritiek feitelijke grondslag. In de eerste plaats omdat in geval van fraude, hetgeen *in casu* niet wordt betwist, overeenkomstig artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet de maximumduur van het op te leggen inreisverbod vijf jaar bedraagt, zodat de thans voorziene geldingstermijn van vier jaar niet de maximumtermijn is. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat in de bestreden akte wel degelijk de feitelijk en juridische overwegingen worden vermeld als waarom een inreisverbod van vier jaar wordt afgeleverd. Er wordt met name specifiek verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, 3° alinea van de vreemdelingenwet. Voorts worden tevens de volgende feitelijke vaststellingen weergegeven ter verantwoording van de termijn van vier jaar:

"De betrokkene is naar België gekomen als kandidaat vluchteling op 19/12/1996. Hij was in het bezit van een kopij van een geboorteakte en verklaarde F(...) D(...) te heten, geboren op (...)1979 en van Oekraïense nationaliteit te zijn. De asielaanvraag werd op 31/07/1998 definitief verworpen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen.

Op 24/01/2000 heeft de betrokkene een aanvraag tot regularisatie ingediend in toepassing van de wet van 22/12/1999. Deze werd ingewilligd door de Minister en hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De betrokkene verkreeg zijn regularisatie op basis van integratie (art. 2.4 van de wet van 22/12/1999).

Slechts op 26/02/2010 ontvingen wij een schrijven van de stad Antwerpen met de vraag om een identiteitswijziging. De betrokkene legt een paspoort voor en zou nu O(...) K(...) heten en van Georgische nationaliteit zijn. Door dit paspoort bezit de Dienst Vreemdelingenzaken over onomstotelijke bewijzen dat de betrokkene een valse identiteit heeft gebruikt gedurende jaren. De betrokkene heeft dus moedwillig de Belgische Staat misleid door het aannemen van een valse identiteit en ook valse stukken gebruikt om deze identiteit te bewijzen. Immers, zijn integratie is te wijten aan het frauduleus gedrag van de betrokkene. Na het afsluiten van zijn asielpprocedure, heeft de betrokkene steeds beweert dat hij onmogelijk kon terugkeren naar zijn land van herkomst (cf eerste regularisatieaanvraag van 1999). Hij zou er niet kunnen terugkeren omdat hij niet erkend werd als staatsburger aldaar en dat hij geen enkel document bezat van dit land. Hetgeen nu logisch lijkt, gezien na 14 jaar onder een valse identiteit de betrokkene geen Oekraïner is, maar Georgier. Door het aannemen van een valse nationaliteit kon de betrokkene niet terugkeren naar dit respectievelijke land. Zo kon de betrokkene zich verder integreren in België en op die basis ook een verblijf bekomen.. Zijn integratie is dus te wijten aan het in stand houden van een valse nationaliteit.

Op 31.07.2015 werd betrokkene door de politie van Blankenberge aangehouden. Hij legt een Georgische paspoort voor onder de naam van K(...) O(...) (...)1975°.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

Deze motieven zijn afdoende in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die vervat zit in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat een specifieke motivering is vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900) betekent nog niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere – een langere dan wel kortere – geldigheidsduur werd gekozen.

De in de bestreden opgegeven vaststellingen, met name de niet betwiste identiteitsfraude en het gegeven dat de verzoeker de Belgische Staat bij het indienen van zijn verschillende aanvragen moedwillig heeft misleid door het aannemen van een valse identiteit en ook valse stukken gebruikt om deze identiteit te bewijzen, vaststellingen die door de verzoeker niet worden betwist laat staan weerlegd, hebben ontegensprekelijk betrekking op de “specifieke omstandigheden” eigen aan verzoekers geval. Er is dan ook voldaan aan het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

4.3. Waar de verzoeker aanvoert dat bij de beslissing om een inreisverbod voor vier jaar geen rekening werd gehouden met zijn specifieke omstandigheden, met name het feit dat zij reeds meerdere jaren actief is als religieus persoon binnen de Georgische gemeenschap in België, heeft zijn kritiek betrekking op de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing en de zorgvuldigheid van de besluitvorming.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dienaangaande wijst de Raad er op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoekers integratie, waaronder dus impliciet doch zeker ook dienst activiteiten binnen de Georgische gemeenschap in België, te wijten zijn aan de door het in stand houden van een valse identiteit. De gemachtigde concludeert het volgende: *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel”*. De gemachtigde geeft er aldus blijk van verzoekers integratie te hebben afgewogen aan het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, waarna hij heeft besloten dat in verzoekers geval een inreisverbod van vier jaar proportioneel is. De verzoeker, die met zijn betoog volledig voorbij gaat aan de vaststellingen van fraude, maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat dit besluit kennelijk onredelijk zou zijn. In elk geval is de Raad van oordeel dat het, gelet op de lange tijd volgehouden identiteitsfraude die de verzoeker pleegde en het feit dat diens integratie slechts kon bewerkstelligd op grond van het

door deze fraude verkregen verblijfsrecht, geenszins kennelijk onredelijk was van de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod van vier jaar op te leggen.

De bestreden beslissing steunt derhalve op een correcte feitenvinding en de verzoeker maakt niet aannemelijk dat op grond van de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijke wijze zou zijn besloten om een inreisverbod van vier jaar op te leggen.

De beschouwingen van de verzoeker laten de Raad niet toe vast te stellen dat de verweerder enig relevant concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken.

Het komt aan de verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van vier jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk is. De verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Een manifeste appreciatiefout of een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt niet voor.

4.4. Waar de verzoeker nog stelt *“de bestreden beslissing meent dat er een risico op onderduiken bestaan”*, merkt de Raad op dat de verzoeker in zijn middel niet verduidelijkt of deze kritiek gericht is tegen de bijlage 13septies dan wel tegen de bijlage 13sexies. Uit de motieven van deze beide beslissing blijkt evenwel duidelijk dat enkel in de bijlage 13septies het risico op onderduiken als determinerend motief wordt gehanteerd, dit om de beslissing tot vasthouding te verantwoorden. In de bijlage 13sexies wordt inzake het risico op onderduiken slechts het volgende vermeld: *“De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken.”* Het risico op onderduiken betreft dan ook een overtollig motief van de bestreden beslissing, die immers op geheel andere feitelijk en juridische overwegingen is gegrond. Dienvolgens heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek ter zake.

In de mate de verzoeker de beslissing tot vasthouding zou viseren, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is om zich hierover uit te spreken.

4.5. De verzoeker voert tot slot nog een schending aan van artikel 41 van het Handvest. Hij licht toe dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, had kunnen vermelden dat de naam op de beslissing een vergissing is en dat er geen risico op onderduiken bestaat. Deze vermeldingen hadden volgens de verzoeker tot een geheel andere beslissing kunnen leiden.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat *supra* reeds werd gesteld dat de vermelding van de naam van de verzoeker op de bestreden beslissing de wettigheid ervan niet aantast. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de vermelding vanwege de verzoeker dat hij niet F. D. is tot een andere beslissing had kunnen leiden. De verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn eventuele melding dat er geen risico op onderduiken bestaat, een invloed zou kunnen hebben op de bestreden beslissing. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat dit risico op onderduiken een overtollig motief van de bestreden beslissing betreft.

Wat artikel 41 van het Handvest betreft, moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een

voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 33).

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten kan als dusdanig bijgevolg niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De afgifte van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en de afgifte van inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit - *in casu* de verweerder - in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen.

In casu blijkt uit het administratief verslag van de politiediensten 31 juli 2015 dat de verzoeker daags voor het treffen van de bestreden beslissing in staat werd gesteld verklaringen af te leggen betreffende zijn illegaal verblijf. De verzoeker licht nergens toe waarom de op 31 juli 2015 geboden gelegenheid niet zou volstaan in het licht van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals tot uiting gebracht in artikel 41 van het Handvest.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bestreden inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod van vier jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker zulks niet aannemelijk maakt.

De verzoeker toont niet aan dat hij aan de gemachtigde specifieke informatie had kunnen verschaffen die ertoe zou kunnen hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van het inreisverbod van vier jaar een andere afloop zou hebben.

In de gegeven omstandigheden kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.6. Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoeker nergens toelicht en dat uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift ook niet kan worden afgeleid op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, het hoorrecht en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 7 van de vreemdelingenwet zou schenden.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Nu uit het betoog van de verzoeker niet kan worden afgeleid op welke wijze de voornoemde beginselen en artikelen door de bestreden beslissing is geschonden, dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt onontvankelijk is.

4.7. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE